

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
3 Гж-1544/16
06.10.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судије Данијеле Николић, председника већа и судија Слободанке Китановић и Добриле Здравковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Д.Ђ. из ..., кога заступа пуномоћник Драган Крстић, адвокат из Врања, уз учешће умешача на страни тужиоца Д.В.из ..., коју заступа пуномоћник Давор Јовановић, адвокат из Врања, против туженог Н.Ј. из ..., кога заступа пуномоћник Петар Митић, адвокат из Врања, ради утврђења непостојања права службености, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о жалбама тужиоца и умешача на страни тужиоца, изјављеним против пресуде Основног суда у Врању П.бр.724/14 од 11.12.2015.године, на седници већа одржаној дана 06.10.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца Д.Ђ. из ... и жалба умешача на страни тужиоца Д.В. из ..., па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Врању П.бр.724/14 од 11.12.2015.године.

Образложење

Првостепеном пресудом, у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди према туженом да не постоји право стварне службености пролаза запрегом, пољопривредним машинама, моторним возилима и пешице преко кп.бр.7459, 7461 и 7466 КО ..., као послужних добара у корист кп.бр.7462, 7463 и 7464 КО ..., као повласник добара, у мерама и границама као у изреци, као и да се наложи туженом да престане да прелази запрегом, пољопривредним машинама, моторним возилима и пешице преко кп.бр.7459, 7461 и 7466 КО .... Ставом другим изреке побијане пресуде обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 306.400,00 динара.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено, преко пуномоћника, изјавили:

- тужилац, који пресуду побија у целости, због битне повреде одредаба

парничног поступка, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи и усвоји тужбени захтев у целости, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове целокупног поступка.

- умешач на страни тужиоца, који пресуду побија у целости, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду и усвоји тужбени захтев у целости.

Тужени је благовремено, преко пуномоћника, изјавио суду одговор на жалбу тужиоца, са предлогом да другостепени суд исту одбије као неосновану и потврди побијану пресуду.

Испитајући побијану пресуду, у смислу чл. 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/13, 74/13 и 55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалбе тужиоца и умешача на страни тужиоца нису основане.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама одредама парничног поступка из чл. 374. ст.2. тач.1,2,3,5,7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст.2. тачка 12. ЗПП, на које се жалбама тужиоца и умешача указује, јер је изрека пресуде јасна, а за своју одлуку првостепени суд је дао довољне и непротивречне разлоге.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник и држалац кп.бр. 7459, 7461 и 7466 КО ..., док је тужени власник и држалац реалне 1/3 комплекса парцела који чине кп.бр. 7462, 7463 и 7464 КО .... Наведени комплекс парцела туженог излази једном страном на реку В., а другом страном на асфалтирани сеоски пут Г.- В., али са тог пута није могуће ући у парцеле туженог јер је пут на вишем нивоу од парцела за 92- 97 цм и постоји потпорни зид према путу са неколико степеника. Да би тужени ушао у своје парцеле он користи постојећи пут преко наведених тужиочевих парцела а којим се користе и остали мештани, како тог, тако и суседних села, који имају пољопривредне парцеле са друге стране реке В. и то за период тужи од 20 година. Наведени пут, чије су мере и границе утврђене у поступку од стране вештака геометра, тужени користи последње четири године, од када је купио парцеле и оформио пољопривредно газдинство, а исти су пре њега неометано користили и претходни власник тих парцела и његова мајка где су пролазили као пешице, тако и запрегом.

Чланом 49. ст.1 Закона о основама својинско – правних односа прописано је да је стварна службеност право власнике једне непокретности (повласно добро) да за потребе те непокретности врши одређене радње на непокретности другог власника (послужно добро) или да захтева од власника послужног добра да се уздржава од вршења одређених радњи које би иначе имао право вршити на својој непокретности. Чланом 51. истог закона прописано је да се стварна службеност заснива правним послом, одлуком државног органа и одржајем, док чл. 54. ст.1. прописује да се стварна службеност стиче када је власник повласног добра фактички остваривао службеност за време од 20 година, а власник послужног добра се томе није противио.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и цитираних одредби закона,

првостепени суд правилно закључује да тужени и његов правни претходник неометано фактички пролазе парцелама тужиоца за период дужи од 20 година, те да је тужени одржајем стекао стварну службеност пролаза тужиочевим парцелама, у мерама и границама које је дао вештак, и то запрегом, пољопривредним машинама, моторним возилима и пешице, па је у том смислу правилно одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражено утврђење непостојања службености пролаза спорном путном трасом.

Неосновано се жалбама тужиоца и умешача на страни тужиоца указује да је рестрикција права службености основано начело када су службености у питању и да исто мора да се поштује у сваком појединачном случају, а што у конкретной ситуацији није испоштовано, јер спорна путна траса пролази средином парцеле тужиоца. Наиме, у овој парници не ради се о конституисању стварне службености пролаза, у ком случају би суд био у обавези да се руководи наведеним начелом рестрикције и да се стара да с се послужно добро не оптерећује преко мере која је неопходна за коришћење повласног добра, већ се ради о стицању права службености пролаза одржајем и то управо на начин и путном трасом како је то чињено и до тада, не само од стране туженог, већ и његових правних претходника и осталих мештана села.

Такође, у ситуацији када је током поступка утврђено да у свој комплекс парцела тужени не може ући са асфалтног пута због постојања висинске разлике од скоро 1 м, неосновано се жалбама тужиоца и умешача указује да кад повласно добро има излаз на јавни пут нема услова за конституисање или стицање права стварне службености.

Поред тога, тужилац у жалби даје своју оцену исказа појединих сведока и своје виђење стања ствари, што другостепени суд сматра неоснованим, а имајући у виду да је првостепени суд правилном оценом свих доказа изведених у поступку потпуно и правилно утврдио чињенично стање и на исто је правилно применио материјално право када је одлучио као у изреци побијане пресуде.

По схватању Апелационог суда, нису од утицаја на одлучивање у конкретной правној ствари фотографије које је тужилац уз жалбу приложио, а имајући у виду да се из истих не може прецизно утврдити на које се парцеле односе, нити се због даљине и прекривености растињем могу видети сви постојећи путеви.

Апелациони суд је ценио и остале наводе жалби тужиоца и умешача, али налази да исти нису од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Правилна је и одлука првостепеног суда о парничним трошковима, јер је иста донта у складу са чл. 153. и 154. ЗПП, а сходно успеху туженог у спору.

Користећи са овлашћењем из чл. 390. ЗПП другостепени суд је одлучио као у изреци.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 06.10.2016. године, 3 Гж – 1544/16

Записничар- судијски помоћник,

Председник већа- судија,

Сања Антић Милановић

Данијела Николић

Судија известилац
Слободанка Китановић